

I en af de østjyske Smaakøbstæder levede der for omtrent en Menneskealder siden en Præst ved Navn Johannes Sidenius. Det var en from og streng Mand, graanet under et allerede langt Livs ublide Kaar og mangehaande Prøvelser. I sin ydre Fremtræden som i sin hele Levevis skilte han sig skarpt ud fra Byens øvrige Befolkning; og af denne betragtedes han da ogsaa i mange Aar som en besværlig Fremmed, hvis Ejendommeligheder man vekselvis trak paa Skuldren af og forargedes over. Naar han om Eftermiddagen — høj og alvorlig — vandrede ned gennem Byens krogede Gader i sin langskødede, graa Vadmelshfrakke, med store, mørkeblaa Briller for Øjnene, den ene Haand hvilende bag paa den stive Ryg, den anden knyttet om Haandtaget paa en stor Bomuldsparaply, som han ved hvert Skridt stødte haardt mod Stenbroen, vendte Folk sig uvilkaarligt om efter ham, naar de havde hilst; og de, der sad inde bag Vinduerne og fulgte de Forbi-spaserende i Gadespejlet, smilte over til hinanden, naar hans knokkelmagre Skikkelse sammen med